

Gdańsk, 26 września 2018 roku

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO
Dr Ryszard Skarbek
ul. B. Chrobrego 84 A/1, 80-414 Gdańsk
BIURO ODŚCIGU KLIENTA
tel/fax 58-344-90-18
mobile 501 522 703
NIP 857-006-31-43

Trybunał Konstytucyjny
Al. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący:

W W

Pełnomocnik skarżącego:
Radca prawny dr Ryszard Skarbek
Kancelaria Radcy Prawnego
80-414 Gdańsk
ul. B. Chrobrego 84 A/1

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Stosownie do treści art. 79 ust. 1 Konstytucji i na zasadach określonych w ustawie z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.; dalej: ustawa o TK), w imieniu skarżącego W W zwracam się do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie naruszenia konstytucyjnych wolności i praw skarżącego, w związku z pozbawieniem go prawa do rozpatrzenia skargi o wznowienie postępowania w związku z nieopłaceniem skargi. Postanowieniami z dnia lipca 2018 r., które skarżący otrzymał w dniu 25 lipca 2018r. o sygn. akt i , Sąd Apelacyjny w G zakończył sprawę złożonej osobiście przez skarżącego w dniu lipca 2017r. do Sądu Apelacyjnego w G skargi o wznowienie postępowania bez jej rozpatrzenia.

I. Przedmiot skargi konstytucyjnej

Skarga konstytucyjna odnosi się do kwestii zgodności z Konstytucją odrzucenia przez Sąd skargi o wznowienie postępowania bez jej rozpoznania w związku z nieopłaceniem pisma pracownika w sprawie jego roszczeń wobec pracodawcy w związku z bezprawnym zwolnieniem z pracy. Czy odrzucenie skargi i zażalenie pracownika ustawowo zwolnionego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych przed rozstrzygnięciem postępowania narusza przepisy Kodeksu Postępowania Cywilnego, a tym samym zasady państwa prawnego a w konsekwencji narusza prawa skarżącego określone w Konstytucji RP oraz Europejską Konwencję Praw Człowieka, tj. prawo do sądu i rzetelnego procesu oraz prawo do skutecznego środka odwoławczego, tj. sprzecznie z art. 6 i art.13 Konwencji?

Skarga została wniesiona na tle następującego stanu faktycznego:

II. Stan faktyczny sprawy

1. Skarżący W W został w dniu lipca 2007r. bezprawnie zwolniony z pracy w okresie, gdy był pod szczególną ochroną z art. 39 k.p. W wyniku złożonego pozwu Sąd Rejonowy w G wyrokiem z dnia października 2008r. sygn. akt zasądził na rzecz skarżącego odszkodowanie za bezzasadne zwolnienie z pracy na podstawie art. 58 k.p. i 57 § 1 i 2 k.p. Sąd nie przywrócił skarżącego z pracy w związku ówczesną interpretacją art. 203 § 1 lub art. 370 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych, dotyczącą członków zarządu, zatrudnionych na umowę o pracę. (Załącznik 01)

Sąd Okręgowy w G wyrokiem z dnia lutego 2010r. sygn. akt odrzucił apelację powoda W W w części dotyczącej odszkodowania ponad kwotę zł oraz odprawy emerytalnej oraz odrzucił w całości apelację pozwanego zakładu pracy.

Tym samym, wyrok z dnia października 2008r. sygn. akt stał się prawomocny, choć kwoty zł pracodawca nie wypłacił skarżącemu (**Załącznik 02**)

2. W związku z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia sierpnia 2009 r. sygn. akt który orzekł, iż skarżącemu który nie został przywrócony do pracy przysługuje odszkodowanie na warunkach kodeksu cywilnego, jak to orzekł Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 27 listopada 2007r., SK 18/05, skarżący złożył do Sądu Okręgowego w G pozew o odszkodowanie w związku z nieprzywróceniem go przez Sąd Rejonowy w G do pracy, choć skarżący w chwili bezprawnego zwolnienia z pracy był pod szczególną ochroną z art. 39 k.p. Powód złożył także pozew o odszkodowanie w związku z niewypłaceniem mu przez zakład pracy odprawy emerytalnej, gdyż wobec długotrwałego procesu został zmuszony do przejścia na wcześniejszą emeryturę.

4. Sąd Okręgowy w G wyrokiem z dnia kwietnia 2012r. o sygn. akt zasądził na rzecz skarżącego odszkodowanie z tytułu poniesionych strat majątkowych i utraconych korzyści w postaci zarobków w kwocie zł za okres od października 2008 roku do czerwca 2011 roku, tj. do daty obejmującej ochronę z art.39 k.p., tj. do czasu osiągnięcia ustawowego wieku emerytalnego. Sąd Okręgowy zasądził także odszkodowanie z tytułu odprawy emerytalnej. (**Załącznik 03**)

5. Spółka P S.A. w G wniosła apelację od tego wyroku. Sąd Apelacyjny – w G wyrokiem z dnia października 2012r. (sygn. akt) zmienił zaskarżony wyrok i oddalił w całości powództwo, zasądzając od skarżącego na rzecz byłego pracodawcy łączną kwotę zł, tj. kwotę zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje oraz kwotę zł tytułem zwrotu byłemu pracodawcy kosztów sądowych (**Załącznik 04**). Sąd Najwyższy odmówił rozpoznania skargi powoda postanowieniem z dnia czerwca 2013r. sygn. akt). W ten sposób od powoda zasądzono łączne koszty sądowe i zastępstwa procesowego w kwocie zł.

6. W związku z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia marca 2017 r. sygn. akt , który skarżący otrzymał od Sądu w dniu maja 2017 roku, W W złożył w dniu lipca 2017r. do Sądu Apelacyjnego w G skargę o wznowienie postępowania. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu orzeczenia z marca 2017r. bowiem orzekł, iż **powód ma możliwość dochodzenia pełnego odszkodowania na warunkach kodeksu cywilnego.**

Skarżący w swej skardze złożył także wniosek o odprawę emerytalną w zw. z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia kwietnia 2015r. , zwrot kosztów procesu w sprawie sygn. akt , oraz wniosek o zwolnienie go z kosztów sądowych w rozumieniu art. 476 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego, dotyczącego „spraw o rozszczeniu ze stosunku pracy”. Motywując to także faktem, iż jest emerytem w wiek lat oraz poniesionymi kosztami w wyniku wyroku Sądu Apelacyjnego w G z października 2012r. (sygn. akt), który pozbawił go zasądzonego przez Sąd I instancji odszkodowania i odprawy emerytalnej (**Załącznik 05**)

7. W związku ze skargą o wznowienie, pismem z dnia /08/2017 Sąd Apelacyjny w G pomijając przepis art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c. zobowiązał skarżącego do uiszczenia kwoty zł tytułem opłaty podstawowej od skargi o pod rygorem zwrotu skargi(**Załącznik 06**)

8. Skarżący złożył wniosek o zwolnienie go w całości z kosztów sądowych w oparciu o wykładnię przepisów dot. kosztów sądowych w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 maja 2013 r. sygn. akt P 46/11 w pkt. 2.3.1. załączając oświadczenie o stanie majątkowym i rodzinnym (**Załącznik 07**)

9. Postanowieniem z dnia .08.2017r. Sąd Apelacyjny w G zobowiązał powoda do uiszczenia opłaty sądowej w kwocie zł pod rygorem zwrotu skargi nie odnosząc się do wniosku skarżącego oraz przywołanych przepisów prawa (Załącznik 08)
10. Skarżący pismem z dnia września 2017r. zwrócił się w trybie art. 124 ustawy o kosztach sądowych z wnioskiem do Prezesa Sądu Apelacyjnego w G o odroczenie płatności wpisu sądowego do czasu zakończenia postępowania (Załącznik 09)
11. Skarżący nie otrzymał odpowiedzi na złożony do Prezesa Sądu wniosek, zaś w dniu 09.2017 r. Sąd Apelacyjny w G wydał Zarządzenie o zwrocie skargi o wznowienie w sprawie sygn. akt bez uwzględnienia złożonego do Prezesa Sądu wniosku o odroczenie płatności wpisu (Załącznik 10)
12. W dniu października 2017 roku skarżący złożył zażalenie na zarządzenie Sądu Apelacyjnego z dnia .09.2017 r. wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia opłaty sądowej na podstawie art. 168 § 1 k.p.c. **Do zażalenia skarżący W W dołączył kopię dokonanego przelewu w kwocie zł tytułem wpisu sądowego (Załącznik 11)**
13. Postanowieniem z dnia listopada 2017r. sygn. akt Sąd Apelacyjny w G odrzucił zażalenie oraz odrzucił wniosek o przywrócenie terminu. Sąd podkreślił, że orzeczenie nie kończy sprawy, lecz nie podlega zaskarżeniu (Załącznik 12)
14. W tej sytuacji w dniu grudnia 2017 roku skarżący złożył wniosek o wznowienie postępowania , zwracając uwagę na przepisy prawa, które pozwalają pracownikowi dochodzenie jego praw bez ponoszenia kosztów sądowych i ponownie domagając się zwolnienia go z kosztów sądowych (Załącznik 13)
15. Sąd Apelacyjny w G pismem z /12/2017r o sygn. akt zobowiązał skarżącego do złożenia oświadczenia o stanie rodzinnym i majątku w celu zwolnienia z kosztów sądowych. Skarżący wykonał to zobowiązanie.
16. Sąd ponownie nie uzasadnił swej decyzji i postanowieniem z .01.2018r. ustalił opłatę sądową w kwocie zł, którą skarżący opłacił (Załącznik 14)
17. Postanowieniem z dnia lutego 2018 r. sygn. akt Sąd Apelacyjny w G odrzucił skargę o wznowienie postępowania (Załącznik 15). Od tego postanowienia skarżący złożył w dniu marca 2018r. zażalenie do Sądu Najwyższego (Załącznik 16)
18. Pismem z marca 2018r. Sąd Apelacyjny zobowiązał skarżącego do uzupełnienia braków formalnych zażalenia przez uiszczenie opłaty od zażalenia w kwocie zł pod rygorem odrzucenia zażalenia (Załącznik 17).
19. Postanowieniem z dnia kwietnia 2018 r. sygn.akt Sąd Apelacyjny w G odrzucił zażalenie na mocy art.130 § 1 k.p.c. (Załącznik 18). Sąd Apelacyjny w G równocześnie odmówił skarżącemu zwrot opłaty sądowej w kwocie zł, choć w przedmiotowej sprawie nie wszczął nawet postępowania (Załącznik 19)
20. Na skutek złożonych przez pełnomocnika skarżącego powtórnych zażaleń do Sądu Najwyższego od postanowień w sprawie skargi o wznowienie postępowania o sygn. akt i (Załącznik 20 i 21) Sąd Apelacyjny w G odrzucił zażalenia postanowieniami z dnia lipca 2018r. w zw. z przekroczeniem terminu. (Załącznik 22 i 23). W wyniku tych postanowień skarżący został ostatecznie pozbawiony prawa do rozpatrzenia jego skargi o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem z dnia października 2012r. (sygn. akt).

W wyniku kończących postanowień z dnia lipca 2018r sygn. akt i
skarżący wyczerpał wszystkie możliwości dochodzenia naruszenia jego konstytucyjnych
praw przez Sądy pracy w rozumieniu art.79 ust.1 Konstytucji.

III. Uzasadnienie skargi konstytucyjnej

1. Skarżący W W złożył osobiście w dniu lipca 2017r. skargę o wznowienie postępowania sprawie , zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w G z dnia października 2012r. Podstawą skargi stał się wyrok Sądu Najwyższego z dnia marca 2017 r. sygn. akt , gdzie w uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał, iż **powód ma możliwość dochodzenia pełnego odszkodowania na warunkach kodeksu cywilnego**. Ponadto skarżący wskazał na wyrok Sądu Najwyższego z dnia kwietnia 2015r. , dotyczący prawa do odprawy emerytalnej, której skarżący został pozbawiony w wyniku wyroku Sądu Apelacyjnego w G z dnia października 2012r. sygn. akt . W swojej skardze skarżący zwrócił się do Sądu o zwolnienie go z kosztów sądowych do czasu zakończenia procesu na podstawie art. 97 ustawy o kosztach sądowych w zw. z uzasadnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 maja 2013 r. sygn. akt P 46/11 w pkt. 2.3. uzasadnienia.
2. Sąd Apelacyjny w G zażądał od skarżącego uiszczenia kwoty zł tytułem opłaty podstawowej od skargi o pod rygorem zwrotu skargi, którą to kwotę Sąd zmniejszył do zł, w związku ze złożeniem przez skarżącego ponownego wniosku o zwolnienie go z kosztów i złożeniu oświadczenia o stanie majątkowym i rodzinnym.
3. W związku z faktem, że skarżący nie posiada oszczędności zwrócił się on w trybie art. 124 ustawy o kosztach sądowych z wnioskiem do Prezesa Sądu Apelacyjnego w G o odroczenie płatności wpisu sądowego do czasu zakończenia postępowania.
4. Prezes Sądu Apelacyjnego w G nie odpowiedział na wniosek skarżącego, zaś Sąd Apelacyjny wydał Zarządzenie o zwrocie skargi o wznowienie w sprawie sygn. akt .
5. W tej sytuacji, skarżący zaciągnął prywatną pożyczkę, składając do Sądu złożył zażalenie na zarządzenie wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu - wpłacając na konto Sądu kwotę zł.
6. Sąd Apelacyjny w G odrzucił zażalenie oraz odrzucił wniosek skarżącego o przywrócenie terminu podkreślając, że postanowienie z dnia listopada 2017r. sygn. akt nie kończy sprawy.
7. Wobec powyższego, skarżący W W złożył wniosek o wznowienie postępowania sygn. akt w związku z rażącym naruszeniem prawa procesowego, dotyczącego roszczeń pracownika wobec pracodawcy, który go bezprawnie zwolnił z pracy.
8. Sąd Apelacyjny w G pod przewodnictwem tego samego sędziego wznowił postępowanie, lecz pod nową sygnaturą . Po ponownym złożeniu oświadczenia o stanie rodzinnym i majątku, Sąd wyznaczył skarżącemu kwotę zł do zapłaty od skargi pod rygorem jej zwrotu.
9. Gdy skarżący tę kwotę uiszczył, postanowieniem z dnia lutego 2018 r. sygn. akt Sąd Apelacyjny odrzucił skargę o wznowienie postępowania w związku z upływem terminu. Orzeczenie w tej sprawie wydał sąd pod przewodnictwem tej samej sędzi, która orzekała w sprawie , zaś w składzie sędziowskim orzekała sędzia SSA Bożena Grubba, która wbrew art. 48. § 3 k.p.c. brała udział w wydaniu orzeczenia objętego skargą o wznowienie tj. wyroku z dnia października 2012r. (sygn. akt którym Sąd Apelacyjny w G zmienił wyrok Sądu Okręgowego i pozbawił skarżącego zasądzonego odszkodowania i odprawy emerytalnej. Tym samym postępowanie powinno być unieważnione z mocy prawa.
10. Gdy od tego postanowienia skarżący złożył w dniu marca 2018r. zażalenie do Sądu Najwyższego, podnosząc nieważność postępowania o sygn. akt - Sąd Apelacyjny w G zobowiązał skarżącego uiszczenia opłaty od zażalenia w kwocie zł pod rygorem odrzucenia zażalenia równocześnie nie zwracając skarżącemu opłaty sądowej w kwocie zł, choć w przedmiotowej sprawie nie wszczął nawet postępowania. W tej sytuacji skarżący, jako emeryt nie posiadający oszczędności nie mógł spełnić żądania Sądu.

11. Powtórne zażalenia do Sądu Najwyższego od postanowień w sprawie skargi o wznowienie postępowania o sygn. akt _____ i _____, Sąd Apelacyjny w G _____ odrzucił postanowieniami z dnia _____ lipca 2018r. w zw. z przekroczeniem terminu. Tym samym skarżący został ostatecznie pozbawiony prawa do rozpatrzenia jego skargi o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem z dnia _____ października 2012r. (sygn. akt _____).

Powyższe fakty potwierdzają zdaniem pełnomocnika skarżącego, iż W _____ W _____ został pozbawiony prawa do rozpatrzenia jego skargi o wznowienie w wyniku rażącego naruszenia przez Sąd Apelacyjny w G _____ prawa procesowego. Tym samym Sąd Apelacyjny w G _____ **rażąco naruszył art. 2 Konstytucji oraz art. 24, art. 45 ust.1, art. 30 oraz art. 64 ust. 1, art. 77 i art. 190 ust.1 Konstytucji a także Europejską Konwencję Praw Człowieka, tj. prawo do sądu i rzetelnego procesu oraz prawo do skutecznego środka odwoławczego.**

IV. Wzorce kontroli konstytucyjnej

III.1. Jako przedmiot kontroli skarżący wskazuje przepisy art. 130 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 45 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

IV.1.1. Zgodnie z art. 45 ust.1 Konstytucji każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. W odniesieniu do sytuacji skarżącego, został on pozbawiony tego prawa w następstwie wyroku Sądu Apelacyjnego w G _____ z dnia _____ października 2012 r. w sprawie sygn. akt _____. W następstwie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia _____ kwietnia 2015r. _____, skarżący złożył do Sądu Apelacyjnego w G _____ skargę o wznowienie postępowania, przywołując na tę okoliczność inne orzeczenia Sądu Najwyższego potwierdzające naruszenie art. 45 ust.1 Konstytucji wobec pozbawienia skarżącego zasądanego mu odszkodowania i odprawy emerytalnej.

W wyniku trwającego 12 miesięcy postępowania w sprawie złożonej skargi, Sąd Apelacyjny w G _____ pozbawił skarżącego prawa do rozpatrzenia jego sprawy, stosując przepisy art. 130 § 1 k.p.c., odnoszące się do wpisu sądowego oraz ignorując argumenty skarżącego przemawiające za zwolnieniem go z opłaty sądowej na mocy art.97 ustawy o kosztach sądowych w zw. z art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny w żadnym ze swoich postanowień i decyzji nie odniósł się do uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 maja 2013 r. sygn. akt P 46/11. Zgodnie z cyt. orzeczeniem Trybunału, który odniósł się do problematyki regulacji procesowych w sprawach o roszczenia odszkodowawcze ze stosunku pracy *„istotne znaczenie praktyczne dla pracownika mają także regulacje ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594, ze zm.; dalej: ustawa o kosztach sądowych). Pracownik wnoszący powództwo do sądu pracy nie ma obowiązku uiszczania kosztów sądowych (art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy o kosztach sądowych). W toku postępowania w sprawach z zakresu prawa pracy o roszczenia pracownika wydatki obciążające pracownika ponosi tymczasowo Skarb Państwa (art. 97 ustawy o kosztach sądowych), a sąd pracy dopiero w orzeczeniu kończącym postępowanie w instancji rozstrzyga o tych wydatkach, z tym że obciążenie nimi pracownika może nastąpić jedynie w wypadkach szczególnie uzasadnionych. Przepisy te umożliwiają pracownikowi dochodzenie jego praw w procesie bez ponoszenia kosztów sądowych oraz ryzyka związanego z koniecznością uiszczenia pracodawcy kosztów postępowania w wypadku przegrania procesu”.*

IV.1.2. Skarżący, jako słabsza strona procesu i bezspornie pokrzywdzona przez pracodawcę, który go bezprawnie zwolnił z pracy w okresie ochronnym, zaś sąd nie przywrócił do pracy w wyniku wyroku Sądu Rejonowego w G _____ z dnia _____ października 2008r. sygn. akt _____, został pozbawiony przez Sąd Apelacyjny w G _____ odszkodowania i odprawy emerytalnej, a finalnie także prawa do rozpatrzenia jego skargi o wznowienie, co stoi w rażącej sprzeczności z art. 45 ust.1 Konstytucji. Sąd Apelacyjny w G _____ pozbawił skarżącego prawa do wszczęcia postępowania nie tylko na skutek zignorowania obowiązującego prawa oraz wyroku Trybunału Konstytucyjnego z naruszeniem art.190 ust. 1 Konstytucji.

Sąd Apelacyjny w G pozbawił skarżącego prawa do wszczęcia postępowania także na skutek nierozpatrzenia przez sąd stanowiska skarżącego, który w swojej skardze o wznowienie oraz w następnych pismach do sądu przywołał wyrok Trybunału dot. podmiotowego zwolnienia pracowników z kosztów sądowych – przynajmniej do czasu rozstrzygnięcia wniesionej do sądu skargi. Sąd Apelacyjny w G uznał, iż prawo do wszczęcia postępowania przez Sąd Pracy w sprawach o roszczenie pracownicze warunkowane jest dokonaniem wpisu sądowego przez bezprawnie zwolnionego z pracy pracownika w okresie ochronnym, którego sąd do pracy nie przywrócił.

Przepisy art. 130 k.p.c w tym przepisy art. 130 § 1 i 2 k.p.c. nie uwzględniają jednak zastrzeżenia, że dotyczą także pism, objętych ustawowym zwolnieniem z opłat na mocy art. 97 ustawy o kosztach sądowych w zw. z art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c. Tym samym zdaniem skarżącego, sąd pracy stosując te przepisy pozbawia pracownika prawa do sądu w zw. art. 45 ust.1 Konstytucji.

IV.2. Jako przedmiot kontroli skarżący wskazuje przepisy art. 130 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 424⁶ § 3 w zw. z naruszeniem art. 77 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

III.2.1.Sprawa skarżącego wskazuje, że bezprawnie zwolniony z pracy pracownik może być pozbawiony gwarantowanego przez art. 77 Konstytucji prawa do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. Wystarczy bowiem, by sąd pracy zignorował obowiązujące regulacje procesowe, związane z art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c. oraz art. 97 ustawy o kosztach sądowych, by zamknąć przed skarżącym drogę sądową dochodzenia jego naruszonych wolności i praw. W przypadku skarżącego, Sąd Apelacyjny w G zignorował także przepisy art. 168 § 1 k.p.c. oraz art. 124 ustawy o kosztach sądowych, odrzucając skargę o wznowienie postępowania. Zgodnie z art.77 ust 2 Konstytucji ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw. W przypadku skarżącego Sąd Rejonowy w G prawomocnym wyrokiem z dnia października 2008r. sygn. akt orzekł, iż W W został bezprawnie zwolniony z pracy w okresie ochronnym. Nie przywrócenie skarżącego W W do pracy przez Sąd Rejonowy w G było aktem naruszającym zasadę niedyskryminacji, co potwierdził Sąd Najwyższy w uchwale o sygn. akt z dnia

05.2012r. Natomiast prawo do odszkodowania z powodu nieprzywrócenia skarżącego do pracy potwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 27 listopada 2007 r.(sygn. akt SK 18/05). Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu cyt. wyroku stwierdził, że „... jeżeli zwalniany pracownik zalicza się do grupy podmiotów szczególnie chronionych, a sytuacja pracodawcy uniemożliwia wydanie orzeczenia o przywróceniu do pracy, ten bilans – paradoksalnie przemawia na rzecz zachowania niezgodnego z prawem. Wadliwe rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia okazuje się po prostu rozwiązaniem „tańszym”. Sytuacja ta pozostaje w rażącej sprzeczności nie tylko z konstytucyjną deklaracją szczególnej ochrony pracy (art. 24 Konstytucji), gwarancjami ochrony innych niż własność praw majątkowych (art. 64 ust. 1 Konstytucji) oraz zasadami sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji). Stan, w którym system prawny chroni interesy pracownika dotkniętego wadliwym (niezgodnym z prawem) rozwiązaniem stosunku pracy bez wypowiedzenia nieefektywnie i częściowo, a równocześnie, w zakresie wykraczającym poza treść art. 58 k.p., zwalnia z odpowiedzialności podmiot dokonujący tej czynności prawnej w sposób niezgodny z prawem, wydaje się paradoksalny.

Sąd Apelacyjny w pozbawiając skarżącego prawa do sądu zignorował nie tylko sytuację bezprawnie zwolnionego z pracy w okresie ochronnym pracownika, lecz także przepisy prawa procesowego odnoszące się do postępowania w sprawach z zakresu prawa pracy o roszczenia pracownika. Zgodnie bowiem z wyrokiem z dnia 27 listopada 2007 r.(sygn. akt SK 18/05) Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że w następstwie normy kolizyjnej wywiezionej przez Sąd Najwyższy i inne sądy orzekające z przepisów art. 58 w związku z art. 300 k.p. może dojść do naruszenia praw majątkowych pracownika (art. 64 ust. 1 Konstytucji) bezprawnie zwolnionego z pracy, w sposób sprzeczny z zasadami sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji).

Naruszenie zasady sprawiedliwości społecznej polega na uniemożliwieniu pracownikowi uzyskania pełnego naprawienia szkody wyrządzonej bezprawnym rozwiązaniem stosunku pracy z przepisów art. 58 w związku z art. 300 k.p. może dojść do naruszenia praw majątkowych pracownika (art. 64 ust. 1 Konstytucji) bezprawnie zwolnionego z pracy, w sposób sprzeczny z zasadami sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji).

Przepisy art. 130 k.p.c w tym przepisy art. 130 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 424⁶ § 3 nie uwzględniają zastrzeżenia, że dotyczą także pism, objętych ustawowym zwolnieniem z opłat na mocy art. 97 ustawy o kosztach sądowych w zw. z art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c. Tym samym, sąd pracy stosując te przepisy wobec pracownika, który został przez sąd pozbawiony należnego mu odszkodowania na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 listopada 2007 r.(sygn. akt SK 18/05) pozbawia takiego pracownika prawa do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej z naruszeniem art. 77 Konstytucji.

IV.3. Jako przedmiot kontroli skarżący wskazuje art.108 k.p.c. w zw. z naruszeniem art. 2 i art.190 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

III.3.1. Ustawodawca zapewnił ochronę strony słabszej, gwarantując pracownikowi specjalny tryb procesowy w sprawach z zakresu prawa pracy o roszczenia pracownika oraz zwolnienie pracownika z opłat sądowych do czasu wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Apelacyjny w G zignorował przepisy art. 97 ustawy o kosztach sądowych w zw. z art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c., odrzucając skargę o wznowienie oraz zażalenie i skargę skarżącego na naruszenie przez Sąd Apelacyjny zasad porządku prawnego oraz konstytucyjnych wolności i praw skarżącego w zw. z postanowieniem Sądu Apelacyjnego w G z dnia listopada 2017r. sygn. akt oraz z dnia lutego 2018 r. sygn. akt

. Ustanowienie zaporowych kosztów od złożonych pism, stanowiło więc rodzaj zapewnienia sobie immunitetu przez Sąd Apelacyjny w G wobec łamania przepisów prawa oraz zasad praworządności wobec pracownika oczekującego od sądu rozpatrzenia jego skargi o wznowienie postępowania. Sąd odmówił rozpatrzenia skargi ze względów fiskalnych a dwóm postanowieniom, dotyczącym tej samej sprawy przewodniczył ten sam sędzia sądu apelacyjnego. W orzeczeniu o odrzuceniu skargi o wznowienie uczestniczył też sędzia ustawowo wyłączony ze sprawy w związku z tym, że orzekał w postępowaniu objętym skargą o wznowienie. Tak więc zaporowy wpis sądowy stał się w sprawach objętych zwolnieniem z kosztów - narzędziem do pozbawienia pracownika prawa do sądu i do skutecznego środka odwoławczego.

Brak zaufania skarżącego do sądów pracy wynika też z faktu, iż powszechnie obowiązujące wszystkich wyroki Trybunału Konstytucyjnego – a więc te z dnia 27 listopada 2007 r.(sygn. akt SK 18/05) i z dnia 22 maja 2013 r. (sygn. akt P 46/11) nie są przez sądy pracy respektowane, co narusza art. 2 i art. 190 ust.1 Konstytucji.

Jest paradoksem, że sądy pracy wbrew ustalonej przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 22 maja 2013 r. (sygn. akt P 46/11) normie procesowej – tych regulacji procesowych nie stosują. Choć Trybunał wskazał, że przepisy te umożliwiają pracownikowi dochodzenie jego praw w procesie bez ponoszenia kosztów sądowych oraz ryzyka związanego z koniecznością uiszczenia pracodawcy kosztów postępowania w wypadku przegrania procesu – to w przypadku skarżącego został on ciężko pokrzywdzony przez sądy pracy w wyniku przegranych procesów w sprawach o roszczenia od pracodawcy, który go bezprawnie zwolnił z pracy, zaś sąd do pracy nie przywrócił.

Przykładem są zasądzone od skarżącego koszty sądowe oraz zastępstwa procesowego w kwocie zł w wyniku wyroku Sądu Apelacyjnego w G z dnia października 2012 r. w sprawie sygn. akt – objętego skargą o wznowienie postępowania.

Także w wyniku wyroku Sądu Najwyższego z dnia marca 2017 r. sygn. akt, na którym skarżący oparł swą skargę o wznowienie postępowania, sądy pracy zasądziły od skarżącego W W zwrot kosztów procesu pomimo tego, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 maja 2013 r. sygn. akt P 46/11 sąd pracy dopiero w orzeczeniu kończącym

postępowanie w instancji rozstrzyga o tych wydatkach, z tym że obciążenie nimi pracownika może nastąpić jedynie w wypadkach szczególnie uzasadnionych.

Art.180 k.p.c. oraz inne przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie zawierają jednak definicji szczególnie uzasadnionych przypadków obciążenia wydatkami pracownika w sprawach objętych hipotezą art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c. Podobnie dotyczy to Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2003r., które nie uwzględnia zwolnienia pracownika z opłat za czynności radców prawnych, zatrudnianych przez pracodawcę, jako silniejszej strony procesu. Wyżej wymienione przepisy są więc przez sądy pracy stosowane wprost w sprawach o roszczenia pracowników, w związku z ich przegrany procesami z pracodawcą, który dopuścił się orzeczonego bezprawia – jak to wynika z wyroku Sądu Rejonowego w G z dnia października 2008r. sygn. akt . W wyniku przegranej sprawy pracownik może być przez sąd pracy materialnie zrujnowany, co jest rażąco sprzeczne z demokratycznym państwem prawnym i zasadami sprawiedliwości społecznej.

Sprawa skarżącego W W wskazuje na patologiczny, sprzeczny z demokratycznym państwem prawnym i z zasadami sprawiedliwości społecznej (**art. 2 Konstytucji**) oraz z prawem do sądu (**art.45 ust. 1 Konstytucji**) system orzecznictwa sądów pracy w odniesieniu do pracowników będących pod szczególną ochroną stosunku pracy w związku z ignorancją przez sądy pracy przepisów art. 97 ustawy o kosztach sądowych w zw. z art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c., Potwierdzeniem tego faktu jest ponad 10-letni okres ubiegania się skarżącego o uznanie jego praw, wynikających z faktu, iż został bezprawnie zwolniony w okresie ochrony i nie został do pracy przywrócony.

Sprawa skarżącego i zapadłe orzeczenia Sądu Apelacyjnego w G dobitnie wskazują, że tacy pracownicy pozbawieni są praw wynikających z kodeksu cywilnego oraz wynikających z wykładni prawa w wyrokach Trybunału Konstytucyjnego, odnoszących się do zagadnienia odszkodowań z tytułu bezprawia pracodawcy. Sprawa W W wskazuje, że ustalenie Trybunału Konstytucyjnego w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 listopada 2007 r. sygn. akt SK 18/05 jest nadal prawdziwe: „... jeżeli zwalniany pracownik zalicza się do grupy podmiotów szczególnie chronionych, a sytuacja pracodawcy uniemożliwia wydanie orzeczenia o przywróceniu do pracy, ten bilans – paradoksalnie – przemawia na rzecz zachowania niezgodnego z prawem. Wadliwe rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia okazuje się po prostu rozwiązaniem „tańszym”.

Powyższe argumenty uzasadniają skargę do Trybunału Konstytucyjnego oraz wnioszek o zbadanie naruszenia konstytucyjnych praw i wolności skarżącego oraz zgodności z Konstytucją wskazanych przepisów prawa w związku z odrzuceniem skargi o wznowienie postępowania przez Sąd Apelacyjny w G w sprawie oraz w tej samej sprawie pod sygn. akt .

RADCA PRAWNY

dr Ryszard Skarbek